

Съ птицитѣ ту плача, ту се смѣя
Ту бѣсѣдвамъ катъ баща съсъ тѣхъ . . .
Случи се веднажъ, като стояхъ
Подъ скала пропукана, навела
Зжбцитѣ си — случи се, видѣхъ
Кацнаха надъ нея три орела
И подеха този разговоръ: —
— Отъ единъ до други кржгозоръ
Най-добъръ е царя въ тазъ държава,
Казваше по-младиятъ орелъ —
Вижте, и на птицитѣ раздава
Кжсъ месо, да не умратъ отъ гладъ!"
— Сине мой, какво си ти видѣлъ,
Отговори втория орелъ —
Спомвамъ си, кога бѣхъ още младъ —
Отъ тогава три минаха вѣка —
Хе, задъ тъмнитѣ онѣзъ гори,
Всѣка утринъ, рано, вѣвъ зори
Мъртви по четиресетъ човѣка
Хвѣрляше ни наший щедъръ царъ . . .
Най-подиръ и третиятъ, по-старъ
И отъ втория орелъ, продума:
— Щедъръ царъ ли?! Ехъ, убила чума
Този царъ отъ Бога поразенъ!
Цѣлъ народъ безъ милость той обра,
А паритѣ — хе, въ оназъ гора,
Дѣто виснатъ двѣ скали словени,
Всѣка нощъ четирсетъ хазнатаря
Носяха ги скритомъ прѣзъ нощъта,
А въ зори, саминъ съ ржка си царя
Царскитѣ момци обезглавени
Хвѣрляше ги долу въ пропастьта:
Страхъ го бѣше нѣкоя уста
Въ часъ ненаданъ рѣчь да не пророни . . .